

РЕЙ БРЕДЪРИ МИС ЕПЪЛТРИ И АЗ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Никой не помнеше откъде се появи мис Епълтри. Сякаш се беше навъртала наоколо от години. Всеки път, когато бисквитите на Нора не се получаваха или идваше на закуска без червило, Джордж казваше през смях:

— Внимавай! Да не избягам с мис Епълтри!

А когато Джордж излизаше навън с момчетата и се прибираше леко поочукан и износен от пясъците на времето, Нора го питаше:

— Е, как беше с мис Епълтри?

— Чудно, чудно — отговаряше Джордж. — Но аз обичам единствено теб, Нора. Хубаво е да се прибереш у дома.

И така, мис Епълтри от години се подвизаваше наоколо, неуловима като аромата на трева през април или уханието на капещи кестенови листа през октомври.

Джордж дори я описва:

— Висока е.

— Аз съм пет фута и седем инча^[1] по чорапи — отвърна Нора.

— Освен това е слаба.

— Аз пък се поокръглих малко с годините — каза Нора.

— И русокоса.

— Моята коса пък става сивкава — отбеляза Нора. — А преди сияеше като слънцето.

— Тя е от тихите — каза Джордж.

— А аз клюкарствам твърде много — каза Нора.

— И ме обича сяпо, страстно, без капка съмнение в ума и душата си, диво, безумно, така както никоя жена с мозък в главата си не би обичала дърт търтей като мен — каза Джордж.

— Прилича ми на лавина — отбеляза Нора.

— Но нали знаеш, когато лавината отмине и животът трябва да продължи, аз винаги се обръщам към теб, Нора. Мис Епълтри е невъзможна. Винаги се връщам при моята единствена и истинска любов, при жената, която се съмнява в моето съвършенство, към онази, която знае, че се случва да напъхам десния си крак в лявата обувка и е достатъчно дипломатична да ми дава по две десни обувки в такива моменти, при жената, която разбира, че съм ветропоказател за всеки полъх и все пак никога не ме поучава, че слънцето изгрява на изток и залязва на запад и ако помня това, няма как да се загубя? Нора, ти

познаваш всяка пора на лицето ми, всяко косъмче в ухото ми, всяка дупка в зъбите ми. Но аз те обичам.

— Е, сбогом, мис Епълтри! — отвърна Нора.

И така годините се изнизваха една след друга.

— Подай ми чука и малко пирони — каза Джордж един прекрасен ден.

— За какво ти е? — попита жена му.

— За календара. Искam да го закова. Листата му се ронят като изтървено тесте карти. Господи, днес ставам на петдесет! Дай ми чука, по-бързо!

Тя го целуна по бузата.

— Не го вземаш ужасно присърце, нали?

— Не го вземах присърце вчера — отвърна той. — Но днес го вземам. Какво в кръглите годишнини толкова плаши мъжете? Когато човек е на двацет и девет и девет месеца, това изобщо не го вълнува. Но на трийсетия му рожден ден — гръм и мълнии, животът свършва, любовта е мъртва, кариерата излетява през комина или полита в шахтата, все тая. После той изкарва следващите десет-двайсет години, минава трийсетте, четирийсетте и приближава петдесетте, като благоразумно стои настрана от Времето, не се опитва да се вкопчава прекалено силно в дните, оставя вятъра да си духа и реката да си тече. Но, Боже мили, изведнъж става на петдесет, тази хубава кръгла годишнина, този величествен юбилей и — тряс! Депресия и ужас. Къде изчезнаха всички тези години? Какво е сторил с живота си?

— Отгледал е дъщеря и син, вече задомили и уредени — отвърна Нора. — И горди!

— Така е — каза Джордж. — Но въпреки това в ден като този, наред май, се чувствам тъжен, сякаш е есен. Познаваш ме, знаеш, че съм потиснато дърто псе. Аз съм синът на Томас Улф, о, време, о, река, о, скръб на ветровете, изгубени, изгубени, завинаги изгубени.

— Нужна ти е мис Епълтри — рече Нора.

Той примигна.

— Кой ми трябва?

— Мис Епълтри — повтори Нора. — Дамата, която измислихме навремето. Висока, слаба, лудо влюбена в теб. Мис Епълтри, неземната красавица. Дъщерята на Афродита. Всеки мъж на петдесет,

всеки мъж, който се самосъжालява и е тъжен, се нуждае от мис Епълтри. От романтика.

— О, но аз имам теб, Нора.

— О, но аз не съм нито толкова млада, нито толкова хубава, колкото бях навремето — отвърна Нора и го хвана за ръката. — Веднъж в живота си всеки мъж трябва да кръшне.

— Наистина ли го мислиш?

— Знам го!

— Но това води до развод. Когато някой оглупял старец почне да тича след млади момичета.

— Не и ако съпругата му има глава на раменете си. Не и ако разбира, че той не е искал да я наскърби, а просто е много тъжен, изгубен, уморен и объркан.

— Познавам доста мъже, избягали с разни мис Епълтри, които са се отчуждили от жените и децата си и са превърнали живота си в каша.

Умълча се мрачно.

— Е, имал съм доста тежки мисли всяка минута, всеки час и всеки ден. Човек не бива да мисли толкова много за млади жени. Не е хубаво, това е като някакво природно бедствие. Не бива да мисля за това толкова напрегнато и сериозно.

Довършваше закуската си, когато отвън се позвъни. Двамата с Нора се спогледаха. На вратата леко се почука.

Той сякаш искаше да стане, но не можеше да се насили, така че Нора се надигна и отиде до вратата. Бавно завъртя дръжката и надникна навън. Дочу се разговор.

Джордж затвори очи и се заслуша. Стори му се, че чува две жени да приказват на прага. Единият глас беше тих, а другият сякаш набираше сила.

Няколко минути по-късно Нора се върна на масата.

— Кой беше? — попита той.

— Търговка — отвърна тя.

— Какво?

— Търговка.

— Какво продаваше?

— Каза ми, но говореше толкова тихо, че почти не я чувах.

— Как се казваше?

— Името ѝ ми убягна — каза Нора.

— Как изглеждаше?

— Беше висока.

— Колко висока?

— Много висока.

— И хубава?

— Хубава.

— Какъв цвят беше косата ѝ?

— Като слънчева светлина.

— Така значи.

— Така. А сега виж какво ще ти кажа. Пий си кафето, ставай, връщай се горе и си лягай в леглото.

— Я повтори.

— Пий си кафето, ставай...

Впери поглед в нея, бавно вдигна чашата си, пресуши я и започна да се надига.

— Но аз не съм болен. Не е нужно да си лягам толкова рано сутрин.

— Изглеждаш доста зле — отвърна Нора. — Това е заповед. Качвай се горе, събличай се и си лягай.

Обърна се бавно, качи се горе и усети, че се съблича и ляга. Щом главата му докосна възглавницата, трябваше да положи усилия, за да не заспи.

Малко по-късно чу някакво шумолене в полутъмната утринна стая.

Усети как някой ляга в леглото и се обръща към него. Затворил очи, той се чу да пита с уморен глас:

— Какво? Кой е?

— Мис Епълтри — чу се шепот от съседната възглавница.

— Я пак?

— Мис Епълтри — прошепна гласът.

[1] 170 см — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.